

Rep. Nr. 18/17

*

NB-001-15
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
beslissing van 19 juli
2017

*

Beroep tegen de
beslissing van de Kamer
van eerste aanleg van 16
februari 2015, na
vernietiging door de
Raad van State van de
beslissing van de Kamer
van beroep van 14 maart
2016

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van :

RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Appellant,

voor wie is verschenen, dhr C , attaché, ambtenaar bij geïntimeerde.

Tegen :

1. Dr. A..., geneesheer-specialist voor inwendige geneeskunde, wonend te XXXX, *woonplaats kiezend bij diens raadsman*,

2. B..., met maatschappelijke zetel te XXXX met KBO-nr XXXX, vertegenwoordigd door dr D. , algemeen medisch coordinator en dhr E , algemeen administratief en financieel coordinator, *woonplaats kiezend bij diens raadsman*

Geïntimeerden

vertegenwoordigd door Mr F , advocaat bij XXXX, met kantoor te XXXX

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 27 april 2017 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE:

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder

- het dossier van de DGEC,
- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 13 maart 2015,
- de beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016,
- het cassatieberoep ingesteld op 15 april 2016 bij de Raad van State;
- het arrest nr. XXXX van de Raad van State van 26 januari 2017;
- de conclusies en stukken neergelegd door de partijen na het arrest van de Raad van State van 26 januari 2017

De partijen werden opgeroepen ter openbare terechtzitting van 27 april 2017 voor de zetel van de Kamer van beroep, samengesteld in overeenstemming met artikel 145, § 10 van de ZIV-wet 1994 (cf. pv van de terechtzitting van 27 april 2017

Op de openbare terechtzitting van 27 april 2017 werden gehoord:

- dhr C.. in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant,
- mr F in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de geintimeerden

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden overeenkomstig artikel 769, tweede lid van het Gerechtelijk wetboek van rechtswege gesloten op 4 mei 2017, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op de terechtzitting van 22 juni 2017 (als eerste nuttige zitting) Wegens verder beraad werd de uitspraak op de terechtzitting van 22 juni 2017 verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van 19 juli 2017.

*
* *

1. Voorwerp van het oorspronkelijk geschil

De appellant heeft in 2012 een onderzoek ingesteld naar de realiteit en conformiteit van de verstrekkingen die door dr A , aan de verplichte ziekteverzekering werden aangerekend Er werden twee inbreuken ten laste gelegd

Tenlastelegging 1

Het niet beantwoorden aan de erkenningsvoorwaarden waaraan een centrum voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie moet voldoen, inzake bestaffing van de dienst

Als wettelijke basis werd verwezen naar artikel 53, §1 van de ZIV-wet 1994, dat volgens de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) van het RIZIV diende te worden samengelezen met Art N Normen §d, e en f van het Koninklijk besluit van 27 november 1996 houdende vaststelling van de normen waaraan de centra voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie moeten voldoen om erkend te worden als medisch-technische dienst in de zin van artikel 44 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, alsook naar artikel 73bis, eerste lid, 2° ZIV-wet 1994 en het nomenclatuurnummer 470470

De DGEC stelde meer concreet vast dat de dienst hemodialyse onderbemand was, omdat er volgens het aantal uitgevoerde hemodialyses 5 voltijdse nefrologen aanwezig dienden te zijn en er in 2010 en 2011, naast 1 algemeen arts, slechts 4 voltijdse nefrologen in dienst waren.

De DGEC besloot hieruit dat dr A bij gebrek aan voldoende bestaffing ten onrechte 4374 hemodialyseverstrekkingen te veel had aangerekend voor een totaal bedrag van € 897 767,88

De overtredingen werden volgens de appellant allemaal begaan in de B , XXXX

Tenlastelegging 2

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de Wet, gecoördineerd op 14 juli 1994 of zijn uitvoeringsbesluiten wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden

Het aanrekenen/laten aanrekenen in zijn naam (of het laten aanrekenen door het ziekenhuis), ten laste van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, van verstrekkingen die niet in overeenstemming zijn met de wet of de uitvoeringsbesluiten

De DGEC stelde vast dat er bij 3 patienten, waarbij een acute hemodialyse gebeurde, een nomenclatuurnummer werd aangerekend dat betrekking had op auto-hemodialyse (zowel ambulant als gehospitaliseerd)

Dit betrof volgens de DGEC een overtreding van art 73bis, eerste lid, 2° van de ZIV-wet 1994.

In totaal werden 25 inbreuken vastgesteld bij 3 patienten

Het voor deze verstrekkingen ten onrechte aangerekende bedrag werd bepaald op $25 \times \text{€ } 25,41 = \text{€ } 635,25$

Bovenstaande dialyses werden uitgevoerd in het G te XXXX, waar de B . te XXXX een samenwerking mee heeft

Synoptische tabel

		Aantal verstrekkingen	Bedrag
TII 1	Onvoldoende bestaffing in 2010 en 2010	4 374	€ 897 767,88
TII 2	Acute dialyses aangerekend als auto-hemodialyse	25	€ 635,25
Totaal		4 399	€ 898 403,13

2. Beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015

De Kamer van eerste aanleg verklaarde de vordering met betrekking tot de eerste tenlastelegging onontvankelijk bij gebrek aan bevoegdheid van de DGEC, alsook van de administratieve rechtscolleges bij het RIZIV, om rechtstreeks of onrechtstreeks de erkenning van een ziekenhuis in vraag te stellen

De (terug)vordering met betrekking tot de tweede tenlastelegging werd onontvankelijk en gegrond verklaard

Dr A en de B... werden solidair veroordeeld tot terugbetaling aan het RIZIV van een bedrag van € 625,25

Dr A . werd bovendien veroordeeld tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van € 138

3. Beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016

De Kamer van beroep, zetelend in een andere samenstelling dan heden, oordeelde op 14 maart 2016 als volgt

“ ()

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het gegrond in de volgende mate.

Ontvangt het incidenteel beroep en verklaart het ongegrond

Vernietigt de beslissing van Kamer van eerste aanleg d d 16 februari 2015, in de mate dat het werd bestreden door de appellant.

En, opnieuw wijzend, verklaart de oorspronkelijke vordering van de huidige appellant op hoofdberoep ontvankelijk en gegrond

Stelt vast dat, wat betreft de eerste tenlastelegging, het bedrag van € 897.767,88 onterecht ten laste werd gelegd van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen én dat de geïntimeerden gehouden zijn tot terugbetaling van dit bedrag

Veroordeelt Dr. A... tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van € 897.767,88. Het bedrag van € 635,25 voor de tweede tenlastelegging werd reeds toegekend door Kamer van eerste aanleg

Zegt voor recht dat de B hoofdelijk aansprakelijk wordt gesteld overeenkomstig artikel 164, tweede lid Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 voor de terugbetaling van dit bedrag (€ 897.767,88).

Aan Dr A. ... wordt een administratieve geldboete opgelegd van € 825,00 (opdecimen inbegrepen) (.).”

Tegen deze beslissing werd door dr. A en de B... administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

4. Arrest nr. XXXX van de Raad van State van 26 januari 2017

De Raad van State heeft de voormelde beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016, waarbij het beroep van het RIZIV-DGEC tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015, in de aangegeven mate gegrond werd verklaard en waarbij het incidenteel beroep ongegrond werd verklaard, vernietigd bij arrest van 26 januari 2017

Dit arrest van het Raad van State is gesteund op volgende overwegingen

“() De bevoegdheid om te beoordelen of de toepasselijke erkenningsnormen al dan niet werden nageleefd door een bepaalde instelling of dienst binnen het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, werd toegekend aan de leden van het Verenigd College van de GGC” (dit is de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie) “bij besluit van 5 mei 1994 van het Verenigd College tot bepaling van nadere regels voor de erkenning en de sluiting van de ziekenhuizen en de ziekenhuisdiensten die tot de GGC behoren Dit besluit werd genomen in uitvoering van de ziekenhuiswet.

De opdracht om de verstrekkingen te controleren op het vlak van de realiteit en conformiteit houdt in dat de DGEC nagaat of de prestaties van de geneesheren reeel zijn en in overeenstemming met de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen werden verstrekt en in voorkomend geval de overtredingen bestraffen

De Kamer van beroep oordeelde dat niet werd voldaan aan de normen qua medische bestaffing en besluit op basis daarvan dat de aangerekende prestaties niet conform zijn Er werd evenwel niet beoordeeld of de geviseerde prestaties reeel zijn en of ze in overeenstemming met de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen werden verstrekt.

De erkenningsvoorwaarden waaraan een centrum voor de behandeling van chronische nierninsufficiëntie moet voldoen, waaronder de normen qua medische bestaffing, zijn opgenomen in het koninklijk besluit van 27 november 1996. Dit besluit vindt rechtsgrond in het toen geldende artikel 44 van de ziekenhuiswet, en vormt geen uitvoeringsbesluit van de ZIV-wet.

De beoordeling of voldaan is aan de normen qua medische bestaffing wordt niet opgenomen in artikel 139 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen noch in de opsomming van de verboden handelingen opgesomd in artikel 73bis van dezelfde wet. Bijgevolg is de DGEC niet bevoegd om op basis van het voormelde artikel 139 te beoordelen of voldaan werd aan de erkenningsvoorwaarden en vervolgens een sanctie op te leggen.

De bewering dat de ZIV-reglementering en de ziekenhuisreglementering elkaar beïnvloeden en niet los van elkaar mogen gelezen worden doet hieraan geen afbreuk

Het middel is in die mate gegrond ”

De zaak werd verwezen naar de Kamer van beroep, zetelend in een andere samenstelling

5. De vorderingen van de partijen na het arrest van de Raad van State van 26 januari 2017

5.1. De vorderingen van de appellant

De DGEC (de appellant) vraagt bij conclusie van 21 april 2017 aan de Kamer van beroep om

- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 te bevestigen in al zijn onderdelen,
- te oordelen dat de appellant aan de geïntimeerden de som van € 897 767,88 en € 687 dient terug te betalen;
- te oordelen dat op voornoemde bedragen wettelijke interesten in sociale zaken verschuldigd zijn.
 - o in hoofdorde vanaf het verstrijken van dertig dagen volgend op de kennisgeving van de nog uit te spreken beslissing van de Kamer van beroep,
 - o in ondergeschikte orde vanaf 18 april 2017

De appellant is van oordeel dat, gelet op het arrest van de Raad van State van 26 januari 2017, de vordering betreffende de eerste tenlastelegging onontvankelijk moet worden verklaard

Gezien er voor wat betreft de tweede tenlastelegging geen administratief cassatieberoep werd ingesteld, meent de appellant dat het incidenteel beroep ongegrond te verklaren is en dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg in al zijn onderdelen te bevestigen is.

Dit heeft volgens de appelland tot gevolg dat de sommen betaald met betrekking tot de eerste tenlastelegging terug te betalen zijn

Voor wat de gevorderde intresten betreft, stelt de appelland in hoofddorde dat artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994 toe te passen is en dat het startpunt van de loop ervan bijgevolg te bepalen is op 30 dagen na de nog tussen te komen beslissing van de Kamer van beroep.

In ondergeschikte orde verwijst de appelland naar het arrest van de Raad van State nr 232 564 van 15 oktober 2015, waarbij werd geoordeeld dat de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek van toepassing zijn en dat, behoudens in geval van kwade trouw, de interest overeenkomstig artikel 1153 Burgerlijk Wetboek pas kan worden gerekend vanaf de datum waarop de vordering is gesteld

5.2. De vorderingen van de geintimeerden

Dr A. en de B (de geintimeerden) vragen bij conclusie van 25 april 2017 aan de Kamer van beroep om kennis te nemen van het arrest nr XXXX van de Raad van State van 26 januari 2017 en dienvolgens de beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg van 16 februari 2015 te bevestigen in al zijn onderdelen

Zij vragen dat aldus wordt geoordeeld als volgt

- met betrekking tot tenlastelegging 1
 - o in hoofddorde de initiele vorderingen van de appelland onontvankelijk te verklaren en de appelland derhalve te veroordelen tot terugbetaling aan de geintimeerden van het bedrag van € 897.767,88 en van het bedrag van € 825,-, deze bedragen te vermeerderen met de interesten aan de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, §3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening en dit vanaf de datum van ontvangst van de betaling op de rekening van de appelland tot aan de datum der bevrijdende terugbetaling door de appelland,
 - o in ondergeschikte orde, in de mate dat de Kamer van Beroep *-per impossibile-* van oordeel zou zijn dat de initiele vorderingen tot terugbetaling van het bedrag van € 897 767,88 en tot het opleggen van een administratieve geldboete niet als onontvankelijk kunnen afgewezen worden *-quod certe non-*, de geintimeerden de mogelijkheid te verlenen hierover alsnog besluiten op te stellen;
- met betrekking tot tenlastelegging 2

- o de initiele vorderingen van de appellant tot terugbetaling van € 635,25 en tot betaling van een administratieve geldboete van € 138,- ontvankelijk en gegrond te verklaren. Er evenwel akte van te nemen dat deze betalingen reeds verricht werden door de geïntimeerden

De geïntimeerden stellen dat de vordering van de appellant betreffende de eerste tenlastelegging ingevolge het hoger vermelde arrest van de Raad van State van 26 januari 2017 als onontvankelijk af te wijzen is en dat er bijgevolg tot terugbetaling moet worden overgegaan van de sommen die uit hoofde van deze tenlastelegging werden betaald

De geïntimeerden menen dat de interest op de terug te betalen bedragen overeenkomstig artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994 te rekenen is vanaf de datum waarop deze sommen op rekening van de appellant zijn gestort, vermits zij werden betaald op basis van de beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016, welke ingevolge de vernietiging ervan bij arrest van de Raad van State moet geacht worden nooit te hebben bestaan

Ook in het geval de regels uit het Burgerlijk Wetboek, meer bepaald artikel 1153 Burgerlijk Wetboek, dienen te worden toegepast, zijn de geïntimeerden van oordeel dat de interest begint te lopen vanaf de onverschuldigde betaling. Een aanmaning is volgens hen niet vereist, vermits de interest krachtens artikel 156, § 1, tweede lid ZIV-wet 1994 van rechtswege begint te lopen

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging stellen de geïntimeerden dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 in alle onderdelen te bevestigen is. De tenlastegelegde bedragen van € 635,25 uit hoofde van een terugvordering en € 138 als administratieve geldboete worden niet meer betwist, doch zijn volgens hen wel integraal betaald. Bij brief van 4 mei 2017 lieten de geïntimeerden wel weten dat zij geen bewijs van betaling kunnen terugvinden betreffende de geldboete van € 138, die door de Kamer van eerste aanleg werd uitgesproken

6. Bespreking

6.1. De oorspronkelijke vorderingen van de appellant

6.1.1. De Kamer van eerste aanleg verklaarde de oorspronkelijke vordering van de appellant met betrekking tot de eerste tenlastelegging bij beslissing van 16 februari 2015 onontvankelijk bij gebrek aan bevoegdheid

Bij beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016 werd hierover anders geoordeeld, doch deze beslissing werd inmiddels vernietigd door de Raad van State bij arrest van 26 januari 2017 omdat de DGEC niet bevoegd is om op basis van artikel 139 van de ZIV-wet 1994 de naleving van de erkenningsvoorwaarden te beoordelen en vervolgens een sanctie op te leggen

Ten aanzien van de eerste tenlastelegging stelt de Kamer van beroep vast dat zowel de appelland, als de geintimeerden intussen ingevolge het voormelde arrest van de Raad van State vragen dat de vordering van de appelland onontvankelijk wordt verklaard

Gelet op de overwegingen in het arrest van de Raad van State, is de Kamer van beroep van oordeel dat hierop moet worden ingegaan en dat de beslissing van de Kamer van beroep op dit punt bijgevolg integraal te bevestigen is

6.1.2. De Kamer van eerste aanleg verklaarde de oorspronkelijke vordering van de appelland met betrekking tot de tweede tenlastelegging onvankelijk en gegrond als volgt.

De geintimeerden werden solidair veroordeeld tot de terugbetaling aan het RIZIV van een bedrag van € 635,25

Dr A werd bovendien veroordeeld tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van € 138

Bij beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016 werd dit oordeel bevestigd voor wat de terugbetaling van het bedrag van € 635,25 betreft

De beslissing van de Kamer van de eerste aanleg over de administratieve geldboete werd hervormd, in die zin dat er - in plaats van een administratieve geldboete voor de tweede tenlastelegging van € 138 -, voor de beide tenlasteleggingen aan dr A een administratieve geldboete van € 825 werd opgelegd

De geintimeerden betwisten de veroordeling opgelopen uit hoofde van de tweede tenlastelegging op heden niet, in zoverre zij de terugbetaling inhoudt van het bedrag van € 635,25 en de betaling van een administratieve geldboete van € 138

Zij vragen dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg genomen ten aanzien van de tweede tenlastelegging wordt bevestigd. De appelland

treedt deze vraag integraal bij.

Bij gebrek aan enige betwisting nopens de tweede tenlastelegging kan deze vraag worden ingewilligd

6.2. De vorderingen van de geïntimeerden

6.2.1. De vordering tot terugbetaling van de gestorte bedragen

6.2.1.1. De geïntimeerden stellen dat de bedragen waartoe zij door de Kamer van eerste aanleg op grond van de tweede tenlastelegging werden veroordeeld bij beslissing van 16 februari 2015, nl € 635,25 als terugbetaling en € 138 als administratieve geldboete, destijds hebben betaald

Zij stellen dat zij op respectievelijk 13 en 15 april 2016 ook de bedragen waartoe zij door de Kamer van beroep werden veroordeeld bij beslissing van 14 maart 2016 hebben betaald, nl € 897 767,88 als terugbetaling gesteund op de eerste tenlastelegging en € 825 als administratieve geldboete voor beide inbreuken.

De appellant betwist deze betalingen op zich niet, behoudens voor wat het bedrag van € 138 betreft. Bij nazicht dienden de geïntimeerden bij brief van 4 mei 2017 bevestigen dat zij dienaangaande geen enkel betalingsbewijs kunnen voorleggen. Bijgevolg kan er met de beweerde betaling van € 138 geen rekening worden gehouden (cf art. 1315, tweede lid Burgerlijk Wetboek)

6.2.1.2. De geïntimeerden vorderen de terugbetaling van de som van € 897 767,88 betaald met betrekking tot de eerste tenlastelegging

Gezien de vordering met betrekking tot deze tenlastelegging onontvankelijk is, is deze vraag gegrond. Dit wordt door de appellant ook niet betwist.

De geïntimeerden vorderen ook de terugbetaling van de som van € 875 betaald als administratieve geldboete voor de eerste en tweede tenlastelegging.

In zoverre zij betrekking heeft op de eerste tenlastelegging is deze vordering om dezelfde reden gegrond, doch dit geldt niet in zoverre het bedrag van € 875 ook de boete voor de tweede tenlastelegging omvat.

De partijen zijn het eens dat de boete voor de tweede tenlastelegging te

bepalen is op € 138, zoals beslist door de Kamer van eerste aanleg

Bijgevolg dient aan de geïntimeerden het saldo te worden terugbetaald van (€ 825 - € 138) = € 687

6.2.2. De vordering tot betaling van interesten

6.2.2.1. De geïntimeerden vorderen de vermeerdering van de terug te betalen sommen met de interesten aan de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest en dit vanaf de ontvangst van de betaling op de rekening van de appellant tot aan de datum van de bevrijdende terugbetaling

Deze vordering wordt gesteund op artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994, dat op heden luidt als volgt

“De beslissingen van de Leidend ambtenaar van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle of van de door hem aangewezen ambtenaar, zoals bedoeld in artikel 143, de beslissingen van de Kamers van eerste aanleg zoals bedoeld in artikel 142, en de beslissingen van de Kamers van beroep, zoals bedoeld in artikelen 143 en 155, zijn van rechtswege uitvoerbaar niettegenstaande beroep. Betalingstermijnen kunnen enkel worden toegestaan op een met redenen omklede aanvraag en gestaafd door alle nuttige bewijsstukken die moeten toelaten de gegrondheid te beoordelen

De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn

Ingeval de schuldenaar in gebreke blijft, kunnen de verzekeringsinstellingen in toepassing van artikel 206bis, § 1 of de Algemene Administratie van de inning en de invordering in toepassing van artikel 206bis, § 2 worden belast met de invordering van de verschuldigde bedragen ”

Voor de ontstaansgeschiedenis van dit artikel 156 ZIV-wet 1994 dient te worden verwezen naar de wet van 13 december 2006 (B S 22 december 2006 (2^e uitg) waarbij dit artikel opnieuw werd opgenomen met ingang van

15 mei 2007

Uit de tekst van de eerste paragraaf en uit de memorie van toelichting blijkt dat door de invoering van deze paragraaf (1) de beslissingen van rechtswege uitvoerbaar zijn, hetgeen ook beoogt de terugvorderingsprocedure te vereenvoudigen, (2) het aanvangstijdstip voor de te berekenen wettelijke interest werd bepaald, (3) er werd voorzien in een vereenvoudigde procedure die de DGEC kan toepassen wanneer de schuldenaar weigert te betalen en (4) de mogelijkheid werd geboden aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep om betalingstermijnen toe te staan (cf *Parl St*, Kamer, 2005-2006, doc 51-2594/001, blz 103).

In de versie van artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994 zoals van toepassing tot 27 augustus 2015, was bepaald dat de intresten reeds begonnen te lopen vanaf de eerste werkdag die volgde op de kennisgeving van de bedoelde beslissingen.

Dit werd door de wetgever bij wet van 17 juli 2015 (B.S. 17 augustus 2015) gewijzigd en dit volgens de memorie van toelichting omdat dit in de praktijk impliceerde *“dat de interesten beginnen te lopen nog vóór het de schuldenaar van de verschuldigde sommen materieel mogelijk is over te gaan tot de terugbetaling van de verschuldigde sommen”* (*Parl. St.*, Kamer, 2014-2015, doc 54-1161/001, blz 22)

De nieuwe regeling werd vervolgens als volgt toegelicht
“Een termijn van betaling, bepaald op dertig kalenderdagen, moet worden toegekend. Eens deze termijn overschreden, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege en dus zonder aanmaning, interesten op te rekenen vanaf het verstrijken van deze termijn van dertig dagen. Deze regel is van toepassing, zowel voor de bedragen verschuldigd door de zorgverlener, als voor de bedragen die zouden moeten terugbetaald worden door het RIZIV, ingevolge een beslissing uitgesproken door één van de rechtscolleges, ingesteld bij de DGEC.” (*Parl St*, Kamer, 2014-2015, doc 54-1161/001, blz 22).

De partijen zijn het eens dat artikel 156, § 1 ZIV-wet 1994 ter zake van toepassing is op de terugbetaling waartoe de appellant krachtens de huidige beslissing verplicht is.

Deze toepassing werd weliswaar niet met zoveel woorden opgenomen in de tekst van artikel 156, § 1 ZIV-wet 1994, doch werd door de wetgever uitdrukkelijk bedoeld en is bijgevolg aan de orde

De partijen zijn het evenwel oneens over de datum waarop de interesten ter zake beginnen te lopen

Deze is krachtens artikel 156, § 1, tweede lid ZIV-wet 1994 gekoppeld aan het verstrijken van een termijn van 30 dagen, volgend op de kennisgeving van de beslissingen bedoeld in het eerste lid van deze paragraaf.

Aangezien er pas bij de huidige beslissing wordt geoordeeld over de vordering tot terugbetaling en de verschuldigde sommen bij deze beslissing worden bepaald, is de Kamer van beroep van oordeel dat de kennisgeving van de huidige beslissing als uitgangspunt in aanmerking te nemen is voor de berekening van deze termijn van 30 dagen

De wetgever heeft immers uitdrukkelijk bedoeld om de schuldenaar, die via de beslissing in kennis is gesteld van zijn plicht tot betaling, de kans te geven deze uit te voeren binnen een betalingstermijn van 30 dagen, alvorens dit tot een vermeerdering met de intrest bedoeld in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest en bepaald op 7 %, tot gevolg heeft

De vordering van de geïntimeerden tot vermeerdering van de terug te betalen som met de interesten vanaf de datum van betaling ervan, kan bijgevolg niet worden ingewilligd

Er kan enkel worden gezegd voor recht dat, zoals door de appellant gevorderd, de wettelijke intresten in sociale zaken verschuldigd zijn vanaf het verstrijken van dertig dagen volgend op de kennisgeving van de huidige beslissing (cf. art 20 van het Procedurereglement (KB van 9 mei 2008))

6.2.2.2. De geïntimeerden brengen hiertegen vooreerst in dat bij een voorgaande beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 werd geoordeeld dat de intrest te berekenen is vanaf de dag van ontvangst van de betaling, verricht door de zorgverlener op de rekening van de DGEC, en dat dit ook als dusdanig werd uitgevoerd door de DGEC.

Het precedent waarnaar de geïntimeerden verwijzen, laat naar het oordeel van de Kamer van beroep echter niet toe om ter zake anders te oordelen. Uit de overwegingen van de beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 (stuk 4 dossier geïntimeerden) kan immers niet worden afgeleid of er hieromtrent enige betwisting is gevoerd, noch op welke rechtsgrond er werd beslist om de aanvangsdatum voor de intrest te bepalen op de datum van de ontvangst van de betaling

Daarnaast argumenteren de geïntimeerden dat bij de toepassing van artikel 156, § 1 ZIV-wet 1994 rekening moet worden gehouden met het feit dat de Kamer van beroep ter zake reeds op 14 maart 2016 een beslissing heeft genomen, als gevolg waarvan zij de betaling hebben uitgevoerd, doch welke ingevolge de vernietiging van deze beslissing door de Raad van State als onbestaande te beschouwen is

Dat de intresten in de gegeven omstandigheden van rechtswege ingaan vanaf de datum van de betaling in april 2016, zoals zij hieruit trachten af te leiden, strookt echter noch met de tekst van artikel 156, § 1 ZIV-wet 1994, noch met het opzet van de wetgever.

Zoals hoger aangegeven, heeft de wetgever met de wijziging doorgevoerd in 2015 bedoeld om aan de schuldenaar, weze het de zorgverlener of de DGEC, een betalingstermijn van 30 dagen te gunnen na de kennisgeving van de beslissing tot terugbetaling

Deze termijn kon bijgevolg niet aanvangen op het ogenblik dat er van enige plicht tot terugbetaling geen sprake was. Dit betekent ter zake dat noch de kennisgeving van de beslissing van de Kamer van beroep van 14 maart 2016, noch het tijdstip waarop de geïntimeerden in uitvoering hiervan hebben betaald, als uitgangspunt kunnen gelden voor de vaststelling van het tijdstip vanaf hetwelke de appellant, bij gebrek aan terugbetaling, intresten verschuldigd is.

Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dan ook dat de vordering van de geïntimeerden om de terug te betalen hoofdsom krachtens artikel 156, § 1 ZIV-wet 1994 te vermeerderen met interest vanaf de betaling op 13 of 15 april 2016, niet kan worden ingewilligd

6.2.2.3. De geïntimeerden steunen deze vordering ondergeschikt op artikel 1153 Burgerlijk Wetboek, doch ook deze bepaling kan ter zake geen soelaas brengen.

Het derde lid van dit artikel bepaalt immers dat de intrest verschuldigd is vanaf de dag van de aanmaning tot betaling, behalve ingeval de wet ze van rechtswege doet lopen.

Om de redenen welke hoger zijn vermeld, dient ter zake te worden besloten dat de intresten krachtens de wet van rechtswege lopen vanaf het verstrijken van de termijn van 30 dagen na kennisgeving van de huidige beslissing

Bijgevolg kan aan de geïntimeerden ook op grond van deze bepaling geen intrest worden toegekend vanaf een eerder tijdstip

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Recht doende op tegenspraak

Gelet op het arrest van de Raad van State nr XXXX van 26 januari 2017

Opnieuw en verder wijzend over de vorderingen gesteld voor de Kamer van beroep

Bevestigt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 in al zijn onderdelen

Verleent akte aan de geïntimeerden van het feit dat de bedragen waarbij zij bij de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 zijn veroordeeld, werden betaald

Veroordeelt de appellant tot de terugbetaling aan de geïntimeerden van de bedragen die ter zake onverschuldigd zijn betaald, namelijk de som van € 897.767,88 en van € 687.

Zegt voor recht dat bij gebrek aan betaling van deze sommen binnen dertig dagen volgend op de kennisgeving van de huidige beslissing de nog

verschuldigde sommen van rechtswege intresten opbrengen tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken, zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn.

Wijst het meer gevorderde af als ongegrond

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 19 juli 2017 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Mevrouw DEMEDTS, Voorzitter van de Kamer van beroep,
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en dokter André TIELENS, vertegenwoordiger van de verzekeringsinstellingen, alsmede dokter Constantinus POLITIS, vertegenwoordiger van de representatieve organisaties van het geneesherenkorps. De leden-geneesheren hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep